স্মৰণ

হেৰ' মোৰ লগৰীয়া সমনীয়া ভাই-ককাই
তহঁতে এটা কথা জান নে নাই?
আমাৰ দৰেই আছিল জ্যোতি, ৰাভা ককাই
কিন্তু তেওঁলোকে বাসনাক নিদিছিল ঠাই ॥
যদিহে পাব বিচাৰ সমাজত সুকীয়া ঠাই
মনত ৰাখিবি শিক্ষাৰ বাহিৰেও কাম থাকে
বহুতো ভাই।
নিম্ন বুলি কাকো ঘিন নকৰিবি
উচ্চ বুলিও কাকো ভৰিও নকৰিবি।
উচ্চ নিম্ন যিজনেই হয় গুণৰ অধিকাৰী
তাৰ গুনসমূহ আয়ত্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিবি।
তিনিমাতৃৰ সৈতে গুৰুক সদায় সন্মান কৰিবি
আত্মবিশ্বাস, চৰিত্ৰ কেতিয়াও হেৰাবলৈ নিদিবি ॥
মনত ৰাখিবি জীৱ পৃথিৱীৰ দুদিনীয়া আলহী
অহাৰ প্ৰমাণ দি যাবলৈ নাপাহৰিবি,
যিজনে বিচাৰিব তোৰ হৃদয়ৰ মৰম
কৃতকাৰ্য্য হ'বলৈ তেওঁক এবাৰ কৰিবি স্মৰণ ॥

জ্যোতি স্মৃতি

আই অসমী

হে আই অসমী,
হ'বানে সদায় তুমি মোৰ জননী

তোমাৰ বুকুতেই জন্ম লভি
হ'লো এই ইমানখিনি ।।

আই তোমাৰ কোলাত খেলা-শৈশৱৰ খেলা
সদায় থাকিব অনুৰত ।

তোমাৰ আঁচলৰ তলতেই
থাকিব পাৰো যেন আনন্দে
মৃত্যুৰ সময়তো যেন
তোমাৰ কোলাতেই পাওঁ ।

যুগে যুগে, জন্ম জন্মান্তৰে
হোৱা যেন মোৰ মাতৃভূমি

ধন্য, ধন্য তুমি মোৰ জননী
হে আই অসমী ।।

শ্ৰী মলিকা মালাকাৰ

জীৱনে শিকাই জীয়াই থাকিবলৈ,
মৰুৰ মাজতো জল বিচাৰিবলৈ।
আশাতে মানুহ জীয়াই থাকে।
কাঁইটৰ মাজতো প্ৰপাহ
ফুল ফুলিব পাৰে।
বেদনাই হিয়াখন ভাঙিব পাৰে,
তথাপি মানুহ জীয়াই থাকে
মৰিচীকা যেদি মৰুৰ মাজত।

• • •

শ্ৰী গোলাপ মালাকাৰ

প্ৰেৰণা

নয়নত মোক দৃষ্টি দিয়া
অপাৰ সৌন্দৰ্য্য চাওঁ
শৰীৰত মোক শক্তি দিয়া
সৰ্বত প্ৰাপ্য বিলো যাওঁ

হৃদয়ত মোক মমতা দিয়া
মানৱতা শিকি শিকো
বিবেকত মোক বুদ্ধি দিয়া
নিৰ্ভয়ে যেন থাকো।

মনত মোক পবিত্ৰতা দিয়া
নেতৃত্বতো যেন ধৈৰ্য্য
অজ্ঞানতা মোৰ দূৰ কৰি দিয়া
তোমাক পোৱাৰ জন্য

মো: হামিদুল ইছলাম

পঢ়াশালি

পঢ়াশালি হ'ল আমাৰ সুখৰ পৰিয়াল,
য'ত পঢ়া আমাৰ বাঢ়ে জ্ঞানৰ ভঁৰাল।
পঢ়াশালিতে হয় প্ৰথম চিনাকি আখৰৰ,
অ, আ, ক, খ A, B, C, D।
বিজ্ঞানৰ দাতা এই বিদ্যা ঘৰ,
যি স্থানত নাই ভাব আপোন পৰৰ।
কোনোজনে শিক্ষক হয় পঢ়াশালিত পঢ়ি,
কোনোজনে হয় কেৰাণী মহৰী।
সেইহেন পঢ়াশালিক নাযাবা পাহৰি॥
উকিলহৈ কোনোজনে ওকালতি কৰে,
বিজ্ঞানীয়ে জ্ঞানৰ বলত বিশ্বজয় কৰে।
পঢ়াশালি হ'ল আমাৰ জ্ঞানৰ ভঁৰাল,
যাক আমি সদায় কৰো প্ৰণাম।
প্ৰণামো তোমাক, প্ৰণামো তোমাক...
হে বিদ্যাৰ ভঁৰাল॥

মিচ্ চাৰ্জিনা খাতুন

উল্টা - পুল্টা

যেদিন রাতিপুরা   খরুমবাই উঠি
দেখিলো মই ।
যোলিগে উলাইছে   পশ্চিম কালে
চাহিত্তকোনীয়া বে ॥
মাটোবোরে দিজে   দিজে ডাক
হাঁরে দিজে রুণ
পাখবোরেও   ফুলে ফুলে উরি
কবিদে ভুন ভুন
কুকুরবোরেও   আপ্রু মেজে
পখাখলে ঘাম ঝুলি ।
মেকুরাবোরে   খেদিদে ঐইতক
হাবত উজাগরি ঝালি
ডাগলীবোরে মে   আকোঁ চেলুনলে গে
কাটিদে তাড়ি চুলি ।
গার্যবোরেও—   ভ্রেকমাই কাথি
চৈলদে নিকভাপ ফুলি ॥
ঘোরাবোরেও   চাদা চুন খাই
গৈগেদে হাঁহি হাঁহি ।
অনেকে দেখিলো   কেনোখা পালফত
বোলিগে অন্তু গল
মোর কবিতার   লোজর খাওত
ইখানতে অন্তু হল ॥

শ্রী নিরুপমা মালাদার

জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ

বহল হ'লেই- সাগৰ নহয়
লাগে গভীৰতা,
শিক্ষিত হ'লেই জ্ঞানী নহয়
লাগিব সততা।
ছাত্ৰ হ'লেই- প্ৰশিক্ষাৰ্থী নহয়
লাগে মনোযোগিতা,
মানুহ হ'লেই- মানৱ নহয়
লাগে মানৱতা।
বিজয়ী হ'লেই- বীৰ নহয়
লাগে আত্মিকতা,
দায়িত্ব বুজিলেও কৰ্তব্য নহয়
লাগে নিয়মানুবৰ্ত্তিতা।
ভাল পালেই- প্ৰেম নহয়
লাগে বিশ্বাসতা

শ্ৰী নিৰুপমা মালাদাৰ

ক্ষণেকৰ আশ্ৰয়

এতিয়া উত্তাপ অশ্ৰু আৰু নিদ্ৰা বিচাৰি ।
তোমাৰ পদুলীৰ বকুল তলত পৰি ।।
বিদায় মনে পক্ষী আছো মই ৰখি ।
তোমাৰ সভাত মই নতুন অতিথি ।।
ক্ষনিকৰ বাবে আছো নিৰৱে ।
যাম গৈ উৰি সময় হলে ।।
নাই মোৰ আশ্ৰয় ।
নাই মোৰ পৰিচয় ।।
মোৰ মনৰ আকাশে আজি ।
ঘনে ঘনে বৰণ সলায় ।।
মাধৱী কুসুম লতাই বনত ;
মনে মনে চলনা চলায় ।।
লতাইহে মেৰাব খোজো তোমাৰ বুকুত ।
শান্তি লব বিচাৰো চিৰ আলিঙ্গনত ।।

শ্ৰী প্ৰণতী বৰ্মন

অন্তঁৰ

আকাশৰ পখা পালো
অন্তৰ বিশালতা,
এই পৃথিৱীৰ পখা পালো
জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা।
এই মাটিৰ পখা পালো
জীৱনত স্থিৰতা,
সাগৰৰ ঢৌয়ে দিলে
জীৱনত আগবঢ়াৰ উত্তাল তৰংগ।
প্ৰতিটো প্ৰহৰে আনি দিলে
জীৱনলৈ আশাৰ সম্ভাৰ,
প্ৰতিটো ফুলে হাঁহিৰে
জনালে স্বাগতম।

শ্ৰী মিনাক্ষী দেৱী

মাতৃভূমি

প্ৰকৃতিৰ বন্য ভূমি
সুন্দৰ অসম ভূমি
পৰ্ব্বত পাহাৰ জান জুৰি
সৌন্দৰ্য্য কৰিছে ভাৰত ভূমি
মিলি দেশৰ সাত ভনী।

এই মাতৃকাৰ কোলাত লৈ
ডাঙৰ-দীঘল হলো মই
তোমাৰ বায়ু পানী লৈ
কৰিম ধুলি সেৱা মই
দেশ মাতৃৰ চৰণ চুই।

কলি যুগৰ অসম মাতৃ
কিছে যুগৰ বিপৰীত ধৰ্মী
নিলজ্জীয়া অসমীয়া জাতি
বিপথে গৈছে দিনে ৰাতি
মাজত লৈ বিদেশী জাতি।

নিজ ধৰ্ম থাকোতে আমি
পৰৰ ধৰ্ম শলাগো আমি
দিনে দিনে পথ ভ্ৰষ্ট হওঁ
সমাজ বিপথে নিওঁ
নেউটি দেশ মাতৃকমোৰ।

মিচ্ আশিফা বেগম

পোন্ধৰ আগষ্ট

ৰিম্মা আৰু ৰিংকু একেলগে পঢ়ে। ৰিংকুৱে আজি স্কুললৈ যোৱা নাছিল বাবে কিবা লিখিবৰ দিছে নেকি সুধিবলৈ ৰিম্মাহঁতৰ ঘৰলৈ আহিছিল।

: ৰিংকু তই আজি স্কুললৈ কিয় যোৱা নাছিলি ?

: গা ভাল নাছিল। আজি কিবা লিখিবৰ দিছে নেকি ?

: লিখিবৰ দিয়া নাই। অহাকালি পোন্ধৰ আগষ্ট। আৰু কালি ৰাতিপুৱা ৮.৩০ বজাত সকলো লৰা-ছোৱালীকে যাবলৈ কৈছে। তই কালি ৰাতিপুৱা আমাৰ ঘৰলৈ আহিবি দুয়ো একেলগে যাম।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা দুয়ো ওলাই গ'ল। সদায় দেখি থকা পাগলী জনীক আজিও দেখা পালে।

পাগলীটোৱে সিহঁতৰ ফালে চাহি ক'লে —

: তহঁতে ক'লৈ যাব বাচাহঁত। নাযাবি নাযাবি। তাইও গৈছিল আৰু ঘূৰি নাহিল। হাঁহিবলৈ ধৰিলে।

: ঐ পাগলী আমি স্কুললৈ যাওঁ তই বাধা দিবলৈ কোন ?

পাগলীটোৱে মটো মাত চাই চাই কবলৈ ধৰিলে তাইও গৈছিল তেই আৰু উভতি নাহিল। সিহঁতে মোৰ সোণটোক মাৰি পেলালে। তাই কান্দিবলৈ ধৰিলে।

: ৰিম্মা তই পাগলীটোৰ বিষয়ে জাননে ?

: ওহো। নাজানো তই জান নেকি ?

দেউতাই কৈছিল পাগলীটোৰ গিৰিয়েক স্কুলৰ প্ৰধান শিক্ষক আছিল আৰু আমাৰ বয়সৰ একজনী ছোৱালী আছিল। সিহঁতৰ পৰিয়াল সুখী আছিল। ছোৱালী জনীও পঢ়াশুনাত ভাল আছিল। ছোৱালী জনীয়ে মাকক কৈছিল তাই হেনো ডাঙৰ হ'লে পুলিচ হ'ব। কেইদিন মানৰ পিছত দেউতাকে ছোৱালী জনীক কৈছিল আজি পোন্ধৰ আগষ্ট সোনকালে গা-পা ধুই ওলা। সোনকালে গা-পা ধুই দেউতাকৰ লগত তাই পতাকা উত্তোলন কৰিবলৈ গ'ল। পতাকা উত্তোলন

কাষৰতে বোমা ফুটি কত কত লৰা-ছোৱালীবোৰ মৃত্যুমুখত পৰিছিল। লগতে আমালৈহঁতৰ শিক্ষাগুৰু আৰু ছোৱালীজনীও মৃত্যুমুখত পৰিছিল। তাই এই কথাটো মই কৰিব নোৱাৰি আমালৈ হৈ আছে।

: হয় নেকি ? মই ইমানে বেয়াকৈ কৈছো।

সিহঁত স্কুল খোৱাৰ আগতে পতাকা উত্তোলন কৰিবলৈ আজু হৈছিল। তিহঁত সৈন্যই আইনত থিয় হল। পতাকা উত্তোলন কৰা হোৱাৰ লগে লগে ওপৰৰ আদ্যটো হৈছিল। কোনো লৰা-ছোৱালী বাচি নাথাকিল। ৰিমা আৰু ৰিংকুৰ মা' দুটাৰ ওচৰলৈ আহি আমালৈহঁতে কৈবলৈ ধৰিলে

: মই তহঁতক আহিবলৈ বাধা দিছিলো। তহঁতে মোৰ কথা শুনিছিলি। মোৰ আশাটোও নোহিল পোৰ্ণ আজৰিৰ দিন। ||

শ্ৰী নিজৰা ডেকা

নিষ্ঠুৰ

ৰাতিপুৱাৰ পৰা বতৰটো সেমেকা। কৃনি অহিতাৰ গাটো বৰ ভাল নহয়। ধুম ধুৱৰ ভাব এটা হৈ আছে। গাৱে, গাৱে খুজিব নগলেও নহয়। ঘটি-বাটিৰো লৰাটোৰ মুখলৈ চাই থাকিব লগীয়া হৈছে অহিতাৰ। কাৰণ তাৰ এই দুখিৰীত আপোন বুলিবলৈ কোনো নাই। তিনি বছৰীয়া এই লৰাটো হৈনো অহিতাকক খুৱাব কিদৰে। তাকে ভাবি তাই সদাই ৰাতি পুৱা কান্ধত জোলোঙাখন লৈ ওলায় যায়। সেই দিনা ৰাতিপুৱাও তেনেদৰে ওলাই নাতিয়েকক জগালে সেও তাৰ হাত হাত দি দেখিলে তাৰ গাটো তেনেই বৰফৰ দৰে চেঁচা। কি কৰো, কি নকৰো বুলি ভাবি তাইৰ সিমুৰত থকা ডাক্তৰ ফুকনৰ ঘৰ পালেগৈ। বাহিৰৰ পৰা বহু সময় মাত দিওঁতে সিঁহতে আহি তাৰ কথাত কাণ নিদিলে। যদিও সিঁহতৰ লোহাৰ গেটো ত তলা মৰা আছিল, সিঁহত বাহিৰতে আছিল এনেকুৱা এজন নিষ্ঠুৰ মানুহ চিকিৎসক হ'ল কেনেকৈ? তাকে ভাবি তাই থৰ লৈ বুলি আছে

হৰিৰ কাষত বহি ধুকুত ধুকুৰি,
ধুকুৰি কান্দিলে। মেমেকা মন, ৰুগ্ন শৰীৰ
সকলো মিলি অহিতাও হৈ পৰিল এটি প্ৰাণ
হীন দেহ। এনেকৈয়ে ওৰ পৰিল দুটি—
মনৰ, দুটি আত্মাৰ আৰু দুখন হৃদয়ৰ বাকোনে
সিঁহঁতৰ খবৰ লবলৈ— নাহিল। দুই চোৰ
দিন মান পিছত গোন্ধ ওলোৱাত, ওচৰৰ
দুজন মান লগ হৈ মৰাশ পেলোৱা গাড়ী
খন মাতি আনি সিহঁতক তাৰ পৰা লৈ যাব
কৰে। মানুহৰ জীৱনটো বহু কাহিনীৰে ভৰা।
এই ধৰণেকীয়া জীৱনত কোনেও কাৰো মুখলৈ চাবলৈ
আহৰি নাপায়। কোনে কেতিয়া মাটিৰ লগত
মিহলি হয় কোনেও নাজানে। পৃথিৱীৰ
এই যান্ত্ৰিকতাৰেই গাৱে চহৰে বিভিন্ন মানুহে
হেৰুৱাইছে আদে নিজস্ব সত্ত্বা।

সমাপ্ত :.......

শ্ৰী গোলাপ মালাকাৰ

অজ্ঞাত বন্ধু

আজি তাইৰ কি হৈছে তাই নিজেই ধৰিব পৰা নাই। ইমানবোৰ পাত চিঙি পেলালে ডাষ্টবিন ভৰ্তি হওঁ হওঁ তথাপি এটা কবিতাৰ খুঁটি পোৱা নাই। তাইৰ এনেকুৱা কেতিয়াও নহয়। অবিৰেণ এটা সদায় তাইৰ ওচৰত খুঁটি হৈ থাকে নহ'লে---- আজি অহৰহ তাই অবিৰেণ এটাৰ খুঁটি ধৰি কৈ কবিতা ৰচনা কৰে। কাহানিবা যদি তাৰ কোনোজনে সেই মুহূৰ্ত্তটো মনত কৰি হওঁক বা ভিন ভিন প্ৰকাৰে তাই কবিতা ৰচনা কৰি আহিছে। আৰু তাইৰ বহু কবিতা স্কুল কলেজৰ আলোচনীৰ বাহিৰেও বাতৰি, আলোচনী আদিত প্ৰকাশ হৈছে, পুৰস্কৃতও হৈছে তাই, এনেকুৱা এজনী ছোৱালীৰ বাবে কবিতা এটা লিখাৰ বাবে ডাঙৰ কথা নহয়- কিন্তু আজি কেইদিন মানৰ পৰা তাইৰ হৈছে কি? কিয় তাই মান্তিলে পাতিব পৰা নাই, এটা আখৰ লিখা নাই, সেই একোটা চেহেৰাই বাৰে বাৰে তাইক কিয় আমনি কৰিছে। তাইৰ এনেকুৱা কিয় লাগে যেন সেই চেহেৰাটো অনবৰতে তাইৰ কাষতে থাকি তাইৰ লগত বহু সুখ-দুখৰ কথা পাতে। তাই যেন লাহে লাহে তাৰ ওচৰলৈ গৈ তাৰ বুকুৰ মাজত সোমাই পৰে আৰু সিও তাইক দুখবোৰ সাৱটি ধৰি কিছু দুষ্টালি কৰে কিন্তু তাই ধৰা নিদিয়ে। দৰ্জাত ঠক ঠক শব্দ শুনি তাই খুব খং এটা কেলেই সামান্য মুখখনি দৰ্জাখন খুলি দেখে তাইৰ বান্ধৱী গীতু আহিছে। আচলতে তাইৰ নাম গীতাঞ্জলী। তাইহে গীতু বুলি মাতে। আহা গীতু তুমি আহা। সোমাই আহি দেখে তাইৰ কোঠাৰ অৱস্থা কি কৰি আছিলা তুমি। লীনাই মাত্ৰ তাইক সেইবোৰ খুলি চাবলৈ কৈ বিচনাত বাগৰিদিলে।

গীতুৱে এটা এটাকৈ খুলি চাই দেখে তাত লিখা আছে- "তোমাৰ সেই মুখখনত জানো কিমান মাধু আছে, তোমাক দেখাৰে পৰাই তোমাৰ ছবিটো মোৰ হৃদয়ৰ মণিকোঠাত কিয়নো বাঁধিছে।" "ইমান দিন ধৰি তোমাৰ লগত থাকিলে তোমাৰ লগত দুমান কথা পাতিবলৈ, তোমাৰ, হৃদয়ত পুৰাৰ মেৰালী তুলিবলৈ।" এইবোৰ কি লীনা। তুমি গম পোৱা নাই- লীনাৰ সহজ উত্তৰ প্ৰতিটো দেওবালত চুটি চুটি কবিতাৰ মালী। তোমাৰ হৈছে কি?

কয় নোৱাৰো। ইমান চেষ্টা কৰিছো কিন্তু লিখিব পৰা নাই, এনেকুৱা লাগে যেন এইবোৰ অবিৰেণটোৰ লগত মনে খোৱা নাই। মই ভৱা বিধৰে

কবিতাবোৰ সজাব পৰা নাই। মোক অলপ সময় দিয়া না। মই ভাবিছো মই সময় আচ্ছন্ন হৈ পৰিছে 'Please help me' ঠিক আছে ফোনটোৱে তোমাৰ কবি-তাৰ পৰিবেশটো তুমি কাঢ়ি লৈছো কবিতা ৰচনা কৰিব বিচাৰিছা —? তাই বিচাৰে তীব্ৰ গতিৰ বিজুলী হৈ কোলে সেই যে কলেজত তোমাক লেখাটোক দেখুৱাই দিছিলো। তাৰ মানে তুমি আজুৰাই কথা কৈছা - লীনাই সুধিলে। তাই ওপৰলৈ বহু কেইবাৰ কলে। তাই আজিও পৰা ঠিক হৈ পৰিছিল লীনাই তাইৰ কালে দৃষ্টি চাই কলে তুমি তাৰ প্ৰেমত পৰিছা what do you mean Lina? I mean love Lina what you mean love আৰু মই, মই প্ৰেমত পৰিম। তাৰ দিনটো স্বাৰ্থপৰ লোকজনৰ লগত। সি কেৱল নিজক লৈ ব্যস্ত। সময়ত আমি কাকোবাৰ কৰে আৰু গতি যায়। কলেজৰ প্ৰতি তাৰ কোনো দায়িত্ব বুজি নাপায়. নিজত সংসাৰৰ দায়িত্ব কি বুজিবনে। এইবোৰ লেখাৰে মতে ভালদৰে পঢ়ি ডিগ্ৰীবোৰ আৰু ভাল চাকৰি এটা কৰি অৰ্থৰ অভাৱ দূৰ-কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰা। এওঁলোকৰ মতে মৰম-স্নেহ, প্ৰেম-প্ৰীতি, দায়িত্ব-কৰ্তব্যৰ একো মূল্য নাই। কলেজৰ এমন সাধাৰণ সভাতেই যাৰ উপস্থিত থাকি সেই অভাৱ উদ্দেশ্য সমাধানৰ সময় নাই তেনেকুৱা চৰিত্ৰ মই এই কলেজৰ সাধাৰণ ছাত্ৰ বুলি ভবো আৰু তুমি জানা মই তেনেকুৱা লেখাক Like কৰো। ইয়াক মই ভাল পোৱাটো দয়ৰ কথা এনেকুৱা লেখক মোৰ ভালেই নালাগে আৰু তুমি কৈছা —

এয়া মই কোৱা নাই লীনা। তোমাৰ কেতিয়াবা কৈছে, ওঁঠ মুচুকিয়ে কৈছে তাৰ প্ৰতিটো মোহকে তুমি তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে লক্ষ্য কৰা সেয়া প্ৰেম নহয়নো কি? ইমান কম লেখাই নিজৰ কৰ্তব্য পাহৰি নিজৰ নিজৰ কামত ব্যস্ত তাৰ মাজত তুমি তাৰ দায়িত্বহীনতাৰে অভিমান কৰিছা। এয়া কি? তাক তো-মাৰ ভাল পোৱা কাৰণেই তোমাৰ বাবে এই কবিতাবোৰ মূল্যহীন হৈ পৰিছে। কিন্তু তাৰ বিষয়ে ইমানবোৰ যুক্তি দিও তুমি তাৰ প্ৰেমত পৰিছা মই কও শুনা হয়তো তাৰ কিবা গুপুত কাৰণ থাকিব পাৰে কাৰোবাৰ বিষয়ে ভালদৰে নজনাকৈ একো মন্তব্য দিব নালাগে। আৰু এটা কথা লীনা এইখিনি তুমিও তোমাৰ দায়িত্বৰ পৰা আঁতৰি থাকিব খোজা। তোমাৰ বন্ধুত্ব প্ৰিয় পাঠকে তোমাৰ কবিতাৰ বাবে বৈ আছে। কিন্তু লীনা মই---

মই জানো লীনা প্ৰেমৰ ভুইঁ ফেনেফুৰা। তোমাৰ বাক্যটো বহুত ভাল লাগিছে কিন্তু হয়তো বাক্যটোৱে এই কথা নাজানে যে তুমি কিবাও নোবুজা, তথাপি চিন্তা নকৰিবা লীনা এই বান্ধৱী তোমাৰ প্ৰতিটো খোজতে আছিলো, আছো আৰু সদায় থাকিম। মই এতিয়া যাও, বুলি কৈ তাই ওলাই গ'ল

তাই যোৱাৰ পাছত লীনাই ভাবিলে এয়াই নেকি-প্ৰেম। মনত উদ্ভৱ হোৱা এক বুজাব নোৱাৰা অনুভৱ এইটো। কিন্তু মোৰ সকলোৰে কথাখিনিয়ে লীনাৰ মনত দিহা আলি গ'লে। তাৰ মানে মই প্ৰেমত পৰিছো মিছা। মই কিয়েই ভাবিছিলো এয়া যাতো মোৰ যৌৱনৰ আকৰ্ষণ হ'বলেহে তাৰ সেই হাঁহিত মোৰ ফেৱালী ভুলিবলৈ মন যায়নে মইতো প্ৰেমত কেতিয়াও দৈহিক সম্পৰ্ক প্ৰতিষ্ঠা নিবিচাৰো। তেনেহ'লে এইবোৰ ... এইবোৰে ভাবি মনেতে তাইৰ হাতত থকা কলমটোৰে তাইৰ আঙুলিতে লিখা গ'ল —

কাষিলে নাথ যদি ঢুকিলেও নিনিবা তোমাৰ দৃষ্টি।
আহিবাই যদিলে মই তাতেই কাষিম সাহস মনোবলৰ দৃষ্টি॥

০০০

জ্যোতি দ্যুতি কলিতা

'দয়ানন্দ শৰ্মা' দেৱ এই চাইনৈ অহা বহু বছৰ হ'ল। সেইতেৰ মতে যদিহে হেনো বি.এ. পৰীক্ষা দি উঠিলে ইয়ানে আহি আমাৰ গাৱঁৰ স্কুলতে চাকৰিটো পায়। আৰু ইয়াতেই থাকে। আৰু আমাৰ গাৱঁৰে শিক্ষাবিদ মাননীয় গৌৰীকান্ত গোস্বামীৰ একমাত্ৰ জোৱালীক আনুষ্ঠানিক বিয়া কৰায়। বাইদেউ বৰ ধৰ্মপ্ৰাণা মহিলা। ল'ৰা-ছোৱালী বুলিবলৈ মাত্ৰ দুজন। যাৰ খুব কড়া কঠা বিধিৰ শিক্ষক পাঠ আদায়ৰ বাবে তেওঁতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কঠোৰ শাস্তি দিহে। দশম শ্ৰেণীত তেওঁতে ইংৰাজী শিকায়। বাইদেউৰ ওঁঠত কোৱা কাপোৰ বৰ বেলে পায়। কিন্তু নিজে তেওঁৰ কাৰিও নাজানে। সেয়েহে মনতাৰ দৈৰ্ঘ্যমেক মাইকণ বিবিধ স্মৃতি পায়। মাইকজনমেলৰ'ৰ — ছোৱালী বুলিবলৈ দুটাই ছোৱালী জনী ২৫ বছৰ বয়সতে গুলিয়াই দিছে। লাখটোপৰে বেপাৰ কৰিম বুলি যি হেৰালে গ'লে আৰু ওভোতি নাহিলে। অতে বিয়া বাজে কৰাই মাক বাপেকৰ পিনে পিঠি দিছে। আৰু সি হঠ দুমো ইঘৰে সিঘৰে কাম কৰি পেটৰ ভাত মুঠি যোগাৰলাই চলি আছে।

সৰুৰে জীয়েকজনী সৰু তাইৰ নাম অৰুন্ধতী। সৰুৰে পৰাই তাইৰ বুদ্ধি তীক্ষ্ণ আছিল। এল. পি. এম. ই.ৰ বাহৃনিক পৰীক্ষাত বৃত্তি পাই পাছ কৰিছে। মোৰা বছৰ 4টা বিষয়ত লেটাৰ নম্বৰ সহ ৪২% পাই H.S.L.C পাছ কৰিছে। ঘৰৰ নাতী কলেজে মনত পড়া খুব হেপাহ। মধ্য সময়ত কলেজৰ H.S. বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰিলে। কিন্তু ছোৱালী হোষ্টেল ছিট

ছীটটো হোৱা বাবে তাই ছিট নাপালে। ছাত্ৰ সংস্থাৰ পৰা গাঁৱত থাকি গাৱলীয়া পৰিৱেশত ডাঙৰ হোৱা মানুহ। চহৰৰ কলেজৰ ভিতৰুৱা কথাৰ ওত ভাত নাপায়। ভিতৰুৱা ঠাইত বসবাস কৰাৰ বাবে চহৰলৈ বাচত দুখনীয়া লাগে। হওঁতে তাৰ অন্তৰী বন্ধুৱী হৈছে নমকা নহয়। তেওঁতৰ নিজৰ ডেকেক ৰমালাল, পৰিয়াল বৰ্গৰ সৈতে চহৰত থাকে। কিন্তু নিজৰ মাক জনীক কিবা অসুখ-বিসুখৰ সময়ত যদি ডাক্তৰক দেখুৱাবলৈ চহৰলৈ নিয়ে তেন্তে সোৱাৰীয়েকৰ ভাত-ভাতৰলৈ নোহোৱা হয়। তেওঁ লোকৰ ওফন্দা আচৰণত চেকা লাগে। গতিকে তাৰ মহা চিন্তা। কেনেকৈনো দুটা বছৰ পাৰ হ'ব! আজিকালি চহৰত এইকেইটা হোষ্টেলবোৰ বুধুখালাৰ দৰে কিয়পি একো কথাটো তাৰে নজনা নহয়। সেইকেবাৰৰ কেলেংকাৰীৰ কথা খবৰ কাগজ পঢ়া তাকে গম পায়। গতিকে তাৰৰ মহা বিপদ। "কোন নাৱত দিও ভৰি কোন দিশে যাওঁ চলি",

ইফালে আকৌ তাৰৰ ছোৱালী জনীৰ লগত একে লগে পঢ়া হিমাদ্ৰীয়ে ৫০% নম্বৰ পাইও S.C চাৰ্টিফিকেট জমা দি হোষ্টেলত ছিট পাইছে। অনুৰাধাৰ মন বৰ বেয়া। পঢ়া বাদ দিয়াৰ মন, গাৱঁৰে কলেজত পঢ়িলেহেঁতেন কিন্তু তাত চাইন্স নাই। এই সময়তে এদিন আহিয়েক মামাৰ লগত লৈ চখন বেগত শাক-পাচলি, চাহ-চাউল আদি লৈ হোষ্টেল ছুপাৰক লগ ধৰি

সকলো কথা বিৱৰি কলে সে হোষ্টেল ছিট এটা যোগাৰ কৰিব নোৱাৰে, তেন্তে আৰু তেৰিমাহে কেতিয়াও চাইন্স পঢ়া নহব। এইদৰে ভাৱে তিতিয়ে দুই তিনিদিন মোৱাৰ পাছত দুপাৰে কোনো মতে হোষ্টেল ছিট এটা দিয়াত অনুৰাধাৰ শিক্ষা জীৱনৰ অন্ত নপৰিল।

ডাঙৰ ল'ৰা অলকেশ। ইঞ্জিনীয়াৰিঙৰ ডিপ্লমা লৈ দিল্লীলৈ গল। কম্পিউটাৰ কম্পলিট কৰিবলৈ। কু-সংগৰ লাগত ল'ৰাৰ স্বভাৱৰ অৱনতি ঘটিল। তাৰ পৰৱৰ্ত্তীত H.I.V. পজিটিভ ধৰা পৰিল। যোৱা বছৰ বিয়া কৰাইছিল মাত্ৰ শৈণাম্মৰ ছমহী গৰ্ভৱতী। বৰ্তমান তেওঁ চিকিৎসাধীন। কিন্তু কি হব গোটেই শৰীৰ H.I.V.ৰ বীজাণুৱে আক্ৰমণ নকৰে।

তাৰৰ ঘৰত পৰিয়ালটোৱে মিলি আজি এমন ভাৱেৰ 'গ্ৰহ পূজা' কৰিছে। যাতে কেঁচুৱাটো ৰোগ মুক্ত হয়।

শ্ৰী দীপাঞ্জলী কাকতি